

Beograd 2023.

edicija KontraOrg

Biljana Kosmogina
KRUG DOJKE

© za ovo izdanje Rende 2023.

urednica
Slađana Novaković

BILJANA KOSMOGINA

KRUG DOJKE

KONTRA ^{ORG}

KOLAŽ

PUNA ŠAKA ZGUŽVANIH NOVČANICA

U Skadarliji, najprometnijoj turističkoj ulici, ona svako veče prodaje ruže gostima mnogobrojnih lokala. Viđam je često kad svratim u Perku, moj omiljeni kafić. Kad joj ponestanu ruže, ona prosi. To je njena rutina. Devojčica je lepa, uredna, fino obučena i uvek je dobre volje. Sedela sam i ćaskala s prijateljicama uz pivo, kad je prišla našem stolu. Izvinila sam joj se što ne mogu ništa da joj dam, ali su moje prijateljice uletele sa po sto dinara i oraspoložile je za razgovor.

– Izvini što nemam ni banke, bankrot sam, – rekla sam joj skrušeno.

– Nema problema.

– Kako se zoveš?

– Lana.

– Koliko imaš godina?

– Osam.

– Je l' ideš u školu?

– Idem.

– Koji razred?

– Prvi.

– Imaš li još braće i sestara?

– Imam puno.

– Koliko vas ima?

– Deset – dvan'es'.

– Eh blago tebi, nisi nikad usamljena! A gde živite?

– U Obrenovcu.

– Je l' u kući?

– Da.

– Svaki dan dolaziš u Beograd da radiš?

- Svaki.
- Kako dolaziš iz Obrenovca?
- Moj tata ima auto, a je l' ti imaš auto?
- Nemam, vozim bicikl. A koliko zaradiš dnevno?
- Dve hiljade.
- Stvarno? I ja bih volela toliko da zarađujem. Da li tvoja braća i sestre isto rade kao ti?
- Da, svi radimo, ali sam ja najbolja.
- A gde ti je sad tata?
- Tu je gore parkirao, posle će da nas pokupi pa idemo na splavove.
- Idete na splavove posle Skadarlije? Radiš li celu noć?
- Celu noć, do jutra.
- Onda sigurno spavaš po ceo dan.
- Spavam.
- A kad onda ideš u školu?
- Mmmm... popodne.
- Je l' svaki dan ideš u školu?
- Svaki.
- Je l' ti je dobra učiteljica?
- Najbolja.
- Da li je mlada ili stara? Kako se zove?
- Mmm... Milka. Je l' ti se sviđa moja tašnica?
- Mnogo mi se sviđa. Lepa si ko manekenka.
- Platila sam je dvesta dinara. A je l' ti se sviđa ova narukvica?
- Izuzetno.
- Evo ti na poklon, - skinula je sa ruke i pružila mi.
- Predivna je, ali zašto mi je poklanjaš?
- Imam puno nakita, a ti nemaš, a nemaš ni pare.
- To je istina. Mnogo ti hvala na dobroti! Neka mi tvoja narukvica donese sreću, da i ja počnem da zarađujem isto koliko i ti. Je l' voliš ovaj posao?
- Volim, uzmem dosta para.
- Da li sve daješ tati ili kupiš nekad nešto za sebe?

– Kupim. Evo vidi šta sam malopre kupila – izvadila je iz tašnice Cipi-ripi. – Hoćeš malo?

– Ne mogu, hvala ti, ne ide uz pivo. Nego reci mi da li te neko dira? Je l' imaš problema kad prosiš?

– Imam. Jednom mi Savka nalupala šamare i oterala me.

– Strašno! Ko je Savka?

– Jedna grozna žena što prosi, stalno me tera jer meni daju više para nego njoj.

– Auu, znači da si joj ti jaka konkurencija. A jesi li nekom rekla da te je Savka išamarala?

– Jesam, tati. Posle ju je našao i prebio. Od tad ne sme da me pipne, ali kad me vidi viče: – *Marš odavde pička ti materina ciganska!*

– Sram je bilo, gadura! Znači niko drugi osim nje te ne dira?

– Niko.

– Je l' vas tvoj tata sve uposlio? Da li svi radite za njega?

– Svi, ali ja sam najbolja. Najviše para zaradim i najlepše sam do-terana.

– Je l' bolje zaradiš u Skadarliji ili na splavovima?

– Kako kad, na splavovima je veća gužva. – grickala je Cipi-ripi i oblizivala se.

– Lana, hajde jednom da me vodiš na splavove, da me naučiš da prosim. Ako sretnemo Savku neće smeti da te dira i biće ti bolje sa mnom nego ovako kad si sama.

– Važi. Idem sad da radim, čao!

– Čekaj molim te, ajde da se slikamo zajedno, za uspomenu.

– Ajde! – rekla je, namestila osmeh i ukipila se pored moje stolice.

– Vidi kako smo lepo ispale, ko majka i ćerka. Puno uspeha ti želim u životu i puno, puno para!

– I ja tebi! – dobacila mi je Lana, klizeći lagano kao pero niz kaldrmu Skadarlije, do sledeće kafanske terase.

* * *

– Kako je fina i umiljata! – rekla je moja prijateljica Marija.
– Kao lutka je, ali je eksploatisana a nije ni svesna toga! – dodala je Nina s gorčinom.

– Deluje zadovoljno. To je porodični biznis. I ja bih bila srećna s dva soma dnevno, pomnoženo sa deset, dvanaest... uh, njen ćale opako profitira! – konstatovala sam.

– Mislim da Lana ne govori istinu da ide u školu, jer radi noću.
– zabrinuto će Marija.

– Ali zato ispunjava očeva očekivanja! A majku nije ni spomenula. – konstatovala sam.

– Vrlo sam uznemirena njenom pričom. Treba prijaviti idiota socijalnoj službi jer decu primorava na prosjačenje! – presekla nas je Nina.

– A da li misliš da bi Lana bila srećnija ako socijalna služba bude intervenisala i oduzela je od roditelja, smestila je u dom za nezbrinutu decu ili dodelila joj novog, ko zna kakvog staratelja? – pitala sam je.

– Ne verujem. Ona deluje smireno i oca smatra zaštitnikom, a on je bitanga.

– Kako nije bitanga kad čopor dece raspoređuje po gradu.

– Zato imaju kuću i auto.

– Ko zna kakva je to kuća, o svemu možemo samo da nagađamo i seremo.

– Samo se plašim da je neki pedofil ne uvuče u svoj auto i odvede nekud, u stilu: *Dođi da ti čika da čokoladicu.*

– Dođavola, nemoj mi to pričati, sva sam pretrnula!

– Ali to nije nemoguće, ona ima samo osam godina.

– Pametna je, ne bi ona nikad na čokoladice nasela kad već može sama da ih kupi.

– Nadam se da se neće udati za nekoliko godina i svoju decu učiti istom zanatu.

– Zašto da ne? Sad si je toliko nahvalila da se sigurno oseća ponosno.